

МЕКСИКО – ОЧИМА МИЋЕ ПОПОВИЋА

Игром случаја у Мексику сам се обрео у исто време када и Мића Поповић, маја 1975. Када путујеш са пријатељима или познаницима свет око себе не видиш само својим него и њиховим очима.

Мексико сам добрим делом видео очима својих сапутника, ансамбла Атељеа 212, међу којима је био, мада невољко јер мрзи путовања, и један такав дух какав је Борислав Михајловић Михиз. Он је све видео друкчије него десетине других који су ме окружавали.

Мића Поповић је мање причао, а више скицирао и нешто исписивао по својим већ пословичним свескама са далеких путовања. Рекао ми је да све ово што црта и пише намењује свом сину Јовану; уместо неких будућих старачких прича у запећку за дугих зимских вечери будућности. Можда баш није тако рекао, али мени се чини да јесте.

После толиких година преда мном су поново ти цртежи из мексичког дневника Миће Поповића. Извиру са беле хартије импресије тренутка, ликови становника највећег града света, заустављени доживљаји уметника из далека, трагови људи који никада неће знати да их је опазило људско око, доживео дух и забележила изузетна рука.

Сећам се да сам у разним периодима свога живота бар неколико дана посматрао свет око себе очима Миће Поповића. У доба соцреализма обрадовало је лирско платно **„Критике у пејсажу“**. Свуда око нас слике које славе рад; одједном слика доконости, слика о сликарству, слика о сликару, слика о пару који се зауставио пред сликаром и каприциозно казује неку необавезну реч. Радовала је та необавезност, усред толиких обавеза и налога времена.

А онда једног дана, усред сликарства са причом и поруком, Мићине слике које не причају ни о чему, платна која не пресликавају ништа, слике које су материја, грађа, текстура – енформел.

И када смо се већ навикли да је Мића Поповић сликар енформела, он нас изненађује новом ликовношћу која дозвољава продоре стварности у слику, готово у свој својој телесности. Мића Поповић опомиње и себе и нас да возовима којим полазимо на излете или на велике светске премијере одлазе и наши злосрећни суграђани, „гастарбајтери“, да по прљавим чекаоницама на парчету новина чекају тај свој одлазак без повратка, да је кора хлеба све мања, а да су Бројгел и Рибера наши савременици.

Мића Поповић у доба своје пуне зрелости пролази светом са осећањем да је обавезан на ангажман. А сликарске вредности? Оне се подразумевају. Искуства слика из доба **„Критике у пејсажу“**, **„Села Непричава“** и енформела садржане су у фактури слике која препознаје свој предмет.

Да Мића Поповић пролази светом отворених очију сведоче и десет сериграфија из Мексика.

Мића Поповић данас има разумевања за муку нашег човека, али и за муку далеког Мексиканца, за његову радост упркос тегоба, за његово поносито сиромаштво, за његову непоновљивост. Једном речју, Мића Поповић, као сликар, пролази светом са својом палетом, али и са својом филозофијом и са својим смислом за социјално, које му је наметнуло време, као и толиким сликарима пре њега.

На овим сериграфијама, осим древне пирамиде Теотихуакана на једном једином цртежу у другом плану, пребивају само људска бића: босонога што чека без наде, забринути старац на бурету, сиротиња крај тезге трга Гарибалди, породица на ћилиму, непознати јахач који одлази а не зна ни што је долазио, девојка што упитно додирује усне, равнодушни људи у сенци својих сомбрера.

Све сами мотиви које је могла да опише и реч и песма, и филм и фотографија. Само да није толико сунца на тим сериграфијама... Чудо тих цртежа је сунце присутно на њима, непоновљиви бљесак врелих поднебља. Мића Поповић је створио густу сенку, а сунце блиста, јер је сликар знао тајну како да блиста: да не такне невиност хартије.

Јован Ђирилов,
Новембар, 1986.